

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Can Bonastre Noir

Pinot Noir 2009

Vi singular, com ho és la seva etiqueta de presentació. L'any 2007, en els Premis *Mezquita de Córdoba*, va ser considerada l'ampolla més ben vestida d'Espanya. El vi també el podem considerar especial per les seves característiques sensorials, derivades de la varietat de raïm amb què ha estat elaborat: Pinot Noir. Poques firmes s'atreveixen a presentar vins elaborats al 100% amb aquesta varietat procedent

de la Borgonya. Són de difícil conreu i elaboració, però molt agraïts quan s'aconsegueix una qualitat que permeti descobrir la personalitat de la varietat Pinot Noir. El seu color és cirera poc intens. Aroma peculiar fàcil de detectar en un tast a cegues, pel seu record a fruita vermella i madura. En boca és sorprenent. Delicat, suau, bon pas de boca, tanins molt sedosos i amb una fresca acidesa final. Preu apro-

ximat: 11 euros. L'he trobat molt expressiu maridat amb un bon formatge Brie de qualitat. El celler elaborador: Can Bonastre és més que un celler. És un complex enoturístic a trenta minuts de Barcelona, amb petit i luxós hotel, restaurant i spa amb vistes a la muntanya de Montserrat que cal visitar. El vi monovarietal Noir s'elabora per desig del propietari, Sr. Martí Vallés: «Tenia il·lusió per elaborar el meu propi Pinot Noir sense grans pretensions comercials», manifesta. Per a més informació: www.canbonastre.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Cotxes d'època als segells

Una sèrie filatèlica recorda alguns dels vehicles més populars

Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat

Coincidint amb la darrera *Feria Nacional del Sello*, celebrada recentment a Madrid, l'administració postal va presentar una bonica sèrie filatèlica en forma de fullet-bloc amb quatre facials de 0,85 euros cadascun, dedicats a alguns cotxes històrics que marcarien època al nostre país. Aquest certamen de gran tradició va comptar amb la participació de vint estands de les principals firmes comercials del sector, a més dels institucionals de Correus i de la *Real Fábrica de Moneda y Timbre*.

Ja anteriorment, el correu espanyol havia posat en circulació una sèrie de quatre efectes dedicada als 100 anys del *Real Automóvil Club de España*, que va homenatjar el Dodge Dart, el Seat 600, l'Hispano Suiza i el Pegaso Z. Una altra al·lusió al món de l'automòbil va ser una recent emissió dedicada als valors cívics, amb un segell que recorda la seguretat als cotxes.

Els quatre vehicles de la nova sèrie han contribuït igualment al desenvolupament de la indústria automobilística espanyola, i en la seva època es trobaven entre els més populars. En primer lloc apareix el Citroën C-11, model presentat al Saló de París de l'any 1934 i que amb el Citroën C-7 incorporaria per primer cop la tracció davantera. Va ser considerat aleshores una novetat molt avançada, i també el primer vehicle de sèrie fabricat amb carrosseria autoportant. Durant la II Guerra Mundial es va in-

terrompre la seva fabricació, per reprendre-la el 1946 i fins el 1957, precisament l'any en què la marca francesa es va instal·lar a l'Estat espanyol amb el nom de Citroën Hispania.

El segon segell és per al Renault Dauphine, presentat en diversos països europeus simultàniament l'any 1956, especialment creat per a l'ús familiar i que ràpidament tindria molta demanda per les seves innovacions. Amb el motor al darrere, arribava als 117 kms/h; era fabricat a la Fasa-Renault de Valladolid fins l'any 1967, amb un total de 125.000 unitats de les tres versions: Dauphine, Ondine i Gordini.

El cotxe més popular de la dècada de 1960 va ser el Seat 600, l'utilitari més venut entre àmplies capes de la societat, fins el punt que encara és hora que se l'enyora, a través d'exemplars ben conservats, i de diversos clubs d'Amics del 600. Es va començar a fabricar l'any 1957, i fins el 1973 anirien sortint models de la fàbrica barcelonina de la Zona Franca. Al nostre país se'ns fabricarien 799.419 unitats.

Un altre model emblemàtic va ser el Simca 1000, presentat a París l'any 1961, i fabricat a Espanya a l'empresa Barreiros, factoria de Villaverde, d'on en sortirien 205.429 exemplars. El seu disseny es va fer molt atractiu per a les classes mitjanes, amb quatre portes, capacitat per a cinc persones, propulsió al darrere, i un exterior com una petita berlina de tres cossos.

Gironins del segle XIX

Josep Maria Soler Montaner

Quan va entrar a la sala, el mestre el va rebre amb un somriure que li va semblar més ampli i generós del que era habitual en ell.

– Bon dia, senyor Carreras.

– Bon dia, Soler. Ha estudiat les partitures que li vaig donar?

– Sí, senyor.

– Doncs apa, som-hi.

Quan va haver acabat, el professor va mirar l'alumne amb la satisfacció de qui ha fet una bona feina.

– Vailet, em sembla que ja estàs a punt.

Josep Maria Soler Montaner va néixer a La Bisbal d'Empordà el 1872 i des de ben jove va començar a estudiar música amb un dels millors mestres que hauria pogut tenir: Joan Carreras Dagàs. Amb molta precocitat, Soler va ser capaç de demostrar el seu talent sobretot amb el tible i el flabiol. Això va fer que el seu professor el fes debutar amb La Principal de La Bisbal quan només tenia dinou anys. A més, tot just tres anys més tard, el 1894, ja fou nomenat director d'aquella prestigiosa cobla que estava a punt de viure un dels seus moments més brillants. D'entre els guardons més importants que va rebre el conjunt amb Soler al capdavant, val la pena remarcar els de Barcelona el 1902 i Girona el 1906, on els bisbalencs foren escollits la millor cobla de Catalunya. Era el moment de l'eclosió de la sardana com a dansa nacional. El 1912 va decidir deixar el grup per dedicar-se a l'ensenyament i per les seves classes van passar futurs músics de renom, com ara Emili Saló. Malgrat aquesta nova faceta, no va deixar de compondre fins pràcticament el final dels seus dies.

Les sardanes sorgides de la seva ploma es compten per centenars i els estudiosos del gènere en destaquen la seva bona factura tècnica, fet que ha permès que algunes de les seves obres es continuïn interpretant als aplecs d'arreu del país. D'entre les més destacades es poden citar *Or fi, Festa anyal* i *La pabordessa*. La crítica sempre va reconèixer el seu talent. El 1917, *La Roser* va ser guardonada als Jocs Florals de Girona i *Sant Isidre* a Banyoles, el 1921. També val la pena recordar que ell fou l'autor d'una glossa basada en la cançó popular *Pastoret d'on vens*.

Josep Maria Soler Montaner va morir el desembre de 1936, quan tenia 64 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista